

Arrest

nr. 340 393 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar minderjarige zoon X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient voor zichzelf en haar minderjarige zoon op 17 juli 2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 7 februari 2025 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.07.2024 werd ingediend door :

Q. . A. P. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

Geboren te Granada op (..)1992

+ één minderjarige zoon:
S. Q., J. J. (..)(R.R.: xxxxxxxxxx)
Geboren te Granada op (..)2011
Nationaliteit: Colombia
Adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 23.05.2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besliste op 21.03.2024 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing. Echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) besliste finaal op 29.08.2024 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure – namelijk ongeveer twee jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer S. O. B. (..) (RR: xxxxxxxxxx), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor haar partner en kind onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat de sociale banden van haar en haar zoon zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij en haar zoon bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij en haar zoon met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Colombia uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging

vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Wat de bewering betreft dat de belangen van het kind van betrokkene geenszins gebaat zijn bij het terug naar Colombia moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van het kind geschaad wordt. Een terugkeer naar het land van herkomst van het kind betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt.

Het feit dat de zoon van betrokkene hier naar school gaat en dat het een jaar scholing zou verliezen bij een tijdelijke terugkeer naar Colombia, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ongeveer 30 jaar in Colombia en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene een integratiecursus heeft gevolgd, dat zij Franse lessen heeft gevolgd en hier certificaten van voorlegt, dat zij een eigen flat huurt in Luik en hiervoor een huurcontract voorlegt, dat zij tewerkgesteld is als huishoudhulp, dat zij loonfiches en een werkcontract voorlegt en dat zij getuigenissen en steunverklaringen voorlegt van haar collega's en haar directeur) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het werd ingediend door S.Q.J.J. (*2011), de zoon van verzoekende partij, aangezien niet wordt aangetoond dat deze meerderjarig en procesbekwaam is om zelfstandig onderhavig beroep in te stellen. Uit de aanhef van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij het beroep enkel in eigen naam indient. Er kan niet worden opgemaakt dat het beroep ook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon zou zijn ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“ENIG MIDDEL afgeleid uit de manifeste beoordelingsfout en de schending van:

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet);
- De materiële motiveringsplicht, en de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980;
- Het zorgvuldigheidsprincipe als onderdeel van het beginsel van behoorlijk bestuur, die de administratie verplicht om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te nemen;

4.2.1. Schending van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het op verwerende partij rustende zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Op verwerende partij rust ten eerste de materiële en formele motiveringsplicht, zoals ook voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, op basis waarvan Uw Raad bevoegd is om na te gaan of zij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De vereiste van de formele motivering van een administratieve rechtshandeling is evenredig aan het discretionaire karakter van de appreciatiebevoegdheid van degene die deze handeling stelt: hoe ruimer deze bevoegdheid is, hoe nauwkeuriger de motivering moet zijn en de redenering van de autoriteit moet weerspiegelen en rechtvaardigen (Raad van State, arrest nr. 154.549 van 6 februari 2006).

De buitengewone omstandigheden, zoals bepaald in artikel 9bis Vreemdelingenwet, werden niet aangehaald in de bestreden beslissing. De motivering van de buitengewone omstandigheden op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, die niet gedefinieerd worden in de wet, baseert zich bijgevolg louter en alleen op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de administratie met betrekking tot de aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend van op Belgisch grondgebied.

Meermaals werd reeds geoordeeld dat 'buitengewone' omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar dat het volstaat aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst om van daaruit een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het onderzoek van de aanvraag moet steeds benaderd worden vanuit twee invalshoeken, namelijk in het licht van de ontvankelijkheid en in het licht van de gegrondheid van de aanvraag.

Dit feit sluit echter geenszins uit dat eenzelfde feit terzelfdertijd een buitengewone omstandigheid kan zijn die het indienen van de aanvraag in België mogelijk maakt, en een reden ter verantwoording van het toekennen van de verblijfsvergunning ten gronde. Bovendien vormt het vaste rechtspraak dat eenzelfde feit zowel een ontvankelijkheidsvoorwaarde als een onderbouwing ten gronde onderbouwt.

Het is, op basis van de motiveringsplicht, noodzakelijk om te kunnen begrijpen waarom deze elementen door de wederpartij niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dit blijkt ook uit arrest nr. 159.769 van Uw Raad:

“Waarom de gemachtigde meent dat de aangehaalde elementen geen argumenten zijn die het bijzonder moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of verblijf en dat er dus geen sprake is van buitengewone omstandigheden, wordt echter in het geheel niet gemotiveerd. Zodoende kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom deze elementen in concreto, in het voorliggende individuele geval niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, en dat aldus geen sprake is van een ware motivering.”

Wat betreft het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat de aangehaalde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend heeft de Raad van State reeds verschillende malen geoordeeld dat :

“lorsque la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie », elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle”

vrije vertaling:

“Wanneer de tegenpartij op algemene wijze beslist dat de duur van het verblijf van een vreemdeling op het grondgebied, zijn inburgering, zijn inschrijving bij een openbaar arbeidsbureau, het feit dat hij Frans en Nederlands leert en het feit dat hij werkt, geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen vormen in de zin van artikel 9, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980, en bijgevolg afziet van het onderzoek ten gronde van de bij haar ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning, voldoet zij niet aan haar verplichting om een formele motivering te geven.”

In de bestreden beslissing valt het volgende te lezen:

(...)

(stuk 1, p. 2)

Bijgevolg stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat “de elementen” (die betrekking hebben op de actieve socio-economische integratie, op duurzame wijze, in de Belgische samenleving) “niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend” omdat deze elementen “tot de gegrondheid” behoren en “in deze fase niet behandeld” worden.

Dit is een foute lezing van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de notie buitengewone omstandigheden die erin vervat is. Deze buitengewone omstandigheden zijn “alle omstandigheden” die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in hun land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf in te dienen. Behalve de elementen hernomen in artikel 9bis §2 Vreemdelingenwet, is er geen enkele wettelijke beperking van de feitelijke elementen die ingeroepen kunnen worden, en die bijgevolg door verwerende partij onderzocht moeten worden.

Verzoekster roept uitdrukkelijk haar zeer goede, duurzame en lokaal verankerde socio-economische integratie, evenals die van haar zoon, in als buitengewone omstandigheid, gestaafd met verschillende documenten en getuigenissen.

Verwerende partij motiveert niet in concreto in welke mate deze elementen, de duurzame lokale verankering van verzoekster en haar zoon die schoolgaand is niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 9bis §2 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert evenmin in concreto waarom deze elementen van doorgedreven integratie, als gevolg van een lang wettig verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. De stelling van de verwerende partij dat deze omstandigheden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden schendt de notie van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet en toont verder aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle aanwezige elementen in het dossier.

4.2.1. Schending van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van het begrip 'privéleven'. Dit begrip is volgens vaste rechtspraak van het EHRM echter autonoom en moet onafhankelijk van het nationale recht worden uitgelegd.

Wat het begrip 'gezinsleven betreft, zij eraan herinnerd dat dit een autonome werkingssfeer heeft (Marckx tegen België, § 31). Bijgevolg is de vraag of er al dan niet sprake is van een gezinsleven in de eerste plaats een feitenkwestie die afhangt van de praktische realiteit van nauwe persoonlijke banden (Paradiso en Campanelli tegen Italië [GC], § 140).

Wat het begrip 'sociaal leven' betreft, waarborgt artikel 8 dus enerzijds het 'privéleven' in de ruime zin van het woord, dat het recht op een 'sociaal privéleven' te leiden omvat, dat wil zeggen de mogelijkheid voor het individu om zijn sociale identiteit te ontwikkelen. In dit verband verankert dit recht de mogelijkheid om zich tot anderen te richten teneinde betrekkingen met medemensen aan te knopen en te ontwikkelen (zie in dit verband Campagnano tegen Italië, nr. 77955/01, § 53, ECHR 2006-V). Volgens vaste rechtspraak omvat het privéleven ook het recht van het individu om betrekkingen met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen, onder andere in de professionele sfeer (C. tegen België, § 24 - 25; Oleksandr Volkov tegen Oekraïne, § 165). Zo stelt het EHRM in de zaak C. t. België, onder meer, het volgende:

"In addition, Mr C. established real social ties in Belgium. He lived there from the age of 11, went to school there, underwent vocational training there and worked there for a number of years. He accordingly also established a private life there within the meaning of Article 8 (art. 8), which encompasses the right for an individual to form and develop relationships with other human beings, including relationships of a professional or business nature (see, mutatis mutandis, the Niemietz v. Germany judgment of 16 December 1992, Series A no. 251-B, p. 33, para. 29). It follows that the applicant's deportation amounted to interference with his right to respect for his private and family life." (§25)

In de zaak Bigaeva t. Griekenland stelt het Hof vervolgens het volgende:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, no 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III). Si, d'une part, la Cour admet que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V)."

Toegepast op het geval van verzoekers dient te worden vastgesteld dat zij een beschermenswaardig privéleven hebben opgebouwd in België, onder artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft een vast werk contract bekomen. Verzoekster haar baas is zeer tevreden van haar. Daarnaast voegde verzoekster een attest van inburgering en een attest inzake het leren van de Franse taal neer. Zoals reeds vermeld heeft verzoekster een relatie met een erkend vluchteling namelijk S. O. B. (...).

De vereiste van artikel 8 van EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België., § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie RvV, nr 139 759, 26 februari 2015).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens

familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Daarnaast dient te worden aangemerkt dat bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt. Illustratief daarvan is het arrest *Jeunesse v the Netherlands* van 3 oktober 2014 (req. nr 12738/10) waar het EHRM de verplichting van de nationale autoriteiten heeft benadrukt om voldoende onderzoek te voeren naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissing, om effectieve bescherming te kunnen bieden en voldoende gewicht te kunnen toekennen aan de belangen van de kinderen:

“106. While the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, there may in addition be positive obligations inherent in effective ‘respect’ for family life. However, the boundaries between the State’s positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation.”

Het EHRM heeft herhaaldelijk de waarde van het hoger belang van het kind bevestigd. Het Hof herhaalt het doorslaggevend belang dat administraties en jurisdicties een nauwkeurige analyse van de gevolgen van hun beslissingen op de betrokken kinderen voeren:

“The domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mancie/ v. France, no. 30955/12, §§ 56- 57, 14 January 2016)” (EHRM, ELGHATET t. Zwitserland, 08.11.2016).

In datzelfde arrest heeft het Hof zijn rol als volgt omschreven:

“to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child’s best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts.” (zie ook *Neulinger and Shuruk*, cited above, §§ 133, 141; *13. v. Belgium*, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; *X. v. Latvia*, cited above, §§ 106- 107).

Een gedetailleerde motivering is van doorslaggevend belang om zich ervan te vrijwaren dat met alle elementen rekening werd genomen :

“Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court’s opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a “pressing social need” (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG, cited above, § 65).”

Waar dient vastgesteld te worden dat verzoekster, overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM, een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld onder artikel 8 EVRM, en dat een schending van dit grondrecht een gedegen belangenafweging vereist gefaciliteerd door een gedetailleerde motivering, des te meer wanneer het gaat om een discretionaire bevoegdheid (*supra*), is een (dergelijke) motivering in de bestreden beslissing geheel afwezig, waar de bestreden beslissing zich er in zijn geheel toe beperkt op algemene, uiterst beperkte en stereotiepe wijze vast te stellen dat de de integratie geen uitzonderlijke omstandigheid vormt.

Verwerende partij laat na een correcte toepassing te maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en om het geheel van alle bij de aanvraag ingeroepen elementen te onderzoeken in het licht van artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, van de materiële- en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen bijgevolg te worden vastgesteld.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een

motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden blijkt uit de gegeven motivering wel degelijk waarom de door haar aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. De verwerende partij gaat wel degelijk concreet in op de door de verzoekende partij aangevoerde elementen en motiveert op omstandige wijze waarom deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij is – zoals ook uit de bespreking *infra* blijkt – niet ernstig waar zij betoogt dat in de bestreden beslissing niet concreet ingegaan wordt op de door haar aangevoerde elementen die volgens haar haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Waar verzoekende partij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond wijst de Raad erop dat het haar toekomt de motieven in de bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij de definitie die de Raad van State van buitengewone omstandigheden gaf zou genegeerd hebben, met name dat dit geen omstandigheden zijn van overmacht, maar wel omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Nergens heeft de verwerende partij een aangehaalde buitengewone omstandigheid in de beslissing afgewezen omdat geen overmacht werd aangetoond.

3.6. Anders dan wat verzoekende partij verder voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom haar voorbije verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aanvaard. Zo motiveert de verwerende partij vooreerst dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd afgewezen, dat een terugkeer naar het herkomstland met het oog op het aanvragen van een verblijfsmachtiging geenszins inhoudt dat haar banden met haar partner teloorgaan en dat ook niet blijkt dat zijzelf of haar zoon in België sociale banden hebben die dermate hecht zijn waardoor zij dermate gebonden zouden zijn aan België en die derhalve een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat: *“Wat de bewering betreft dat de belangen van het kind van betrokkene geenszins gebaat zijn bij het terug naar Colombia moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van het kind geschaad wordt. Een terugkeer naar het land van herkomst van het kind betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt.*

Het feit dat de zoon van betrokkene hier naar school gaat en dat het een jaar scholing zou verliezen bij een tijdelijke terugkeer naar Colombia, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ongeveer 30 jaar in Colombia en

zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Verzoekende partij, die slechts blijft hameren op haar voorbije verblijf en haar integratie, toont daarmee niet aan waarom dit gegeven haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij weerlegt met haar betoog op geen enkele concrete wijze de bevindingen van de verwerende partij zoals *supra* aangehaald. Verzoekende partij toont geenszins aan waarom de door haar ingeroepen elementen een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen, temeer zij aldaar het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht, met name 30 jaar, het belang van haar minderjarige zoon gewaarborgd wordt door het feit dat hij niet gescheiden wordt van verzoekende partij die instaat voor zijn welzijn en hij ook in Colombia naar school kan, en verzoekende partij ook niet betwist aldaar nog familie te hebben. Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland haar gezinsleven met haar partner belemmert in de zin dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM gelet op de bespreking *infra*.

Zoals de verwerende partij ook verder motiveert behoren de elementen met betrekking tot het verblijf en de integratie tot de gegrondheid van de aanvraag: *“Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene een integratiecursus heeft gevolgd, dat zij Franse lessen heeft gevolgd en hier certificaten van voorlegt, dat zij een eigen flat huurt in Luik en hiervoor een huurcontract voorlegt, dat zij tewerkgesteld is als huishoudhulp, dat zij loonfiches en een werkcontract voorlegt en dat zij getuigenissen en steunverklaringen voorlegt van haar collega’s en haar directeur) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoord worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. *In casu* heeft de verwerende partij op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd waaruit kan blijken dat deze een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog waar zij erop wijst dat de door haar ingeroepen elementen ook tot de ontvankelijkheid van de aanvraag kunnen behoren geenszins aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Een eventuele integratie in België verhindert op zich immers ook niet dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel geen buitengewone omstandigheid vormen, komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht, hetgeen zij met haar betoog evenwel niet aantoont. Bijgevolg wordt op dit punt niet aangetoond dat de verwerende partij aan het begrip *‘buitengewone omstandigheden’* in het geval van verzoekende partij een kennelijk onredelijke invulling werd gegeven.

3.7. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij eveneens geschonden acht, luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.7.1. Waar verzoekende partij wijst op haar gezinsleven in België met haar partner, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij dienaangaande als volgt gemotiveerd heeft: *“Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer S. O. B. (..) (RR: xxxxxxxxxx), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Zij*

beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat het voor haar partner en kind onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten."

Aldus blijkt dat de verwerende partij erop wijst dat de relatie met de heer S.O.B. haar niet verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen en dat ook niet blijkt dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode waarin de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of

verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake haar gezinsleven met haar partner in overweging genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheid vormt die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhindert.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een beoordeling en belangenafweging heeft plaatsgevonden. Er is rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij in België een relatie heeft. Verwerende partij merkte echter op dat niet blijkt dat haar relatie met haar partner verzoekende partij verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst en vanuit dit land de nodige stappen te zetten opdat zij opnieuw het Belgische grondgebied mag betreden en hier mag verblijven. De Raad stelt vast dat er geen omstandigheden zijn waaruit een moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is om zich verblijfsrechtelijk in regel te stellen kan blijken.

In de voorliggende situatie moet worden benadrukt dat het verblijf van verzoekende partij in België steeds tijdelijk was. Het gezinsleven heeft zich ontwikkeld in een periode waarin zowel verzoekende partij als haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in dit land vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM. Het komt verzoekende partij toe concrete elementen naar voren te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Zij blijft op dit punt evenwel in gebreke.

De verzoekende partij doet in het verzoekschrift immers niets anders dan herhalen dat zij een partner in België heeft. Verzoekende partij gaat daarmee volledig voorbij aan de gegeven motivering in de bestreden beslissing die pertinent is en geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. Zij argumenteert op geen enkele wijze waarom een tijdelijke scheiding van haar partner problematisch zou zijn of haar gezinsbelangen op disproportionele wijze zou benadelen of waarom zij vanuit haar herkomstland niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. Er blijkt ook niet dat zij vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kan onderhouden met haar partner in België en deze laatste haar niet regelmatig kan bezoeken of noch, haar vergezellen naar het herkomstland.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsband dreigt te worden verbroken.

3.7.2. Verder blijkt ook niet – zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing – dat het kind van verzoekende partij haar niet kan vergezellen naar het herkomstland. De Raad benadrukt daarbij dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin, *quod in casu* nu verzoekende partij door de bestreden beslissing niet gescheiden wordt van haar kind, en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Verzoekende partij betwist niet, zoals de verwerende partij motiveert, dat een scholing in het land van herkomst verkregen kan worden, noch dat de scholing van haar minderjarig kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Zoals blijkt uit het administratief dossier is het kind geboren in 2011 in het herkomstland en is het pas medio 2022, samen met verzoekende partij, de moeder, naar België gekomen. Gelet hierop kan aangenomen worden dat het kind nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het herkomstland beschikt. Er kan, gelet op de concrete gegevens die onderhavige zaak kenmerken, immers aangenomen worden dat het kind via verzoekende partij de moedertaal heeft meegekregen en het ook reeds naar school is geweest in het herkomstland waardoor het gemakkelijk opnieuw kan aansluiten op een school in het herkomstland (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM *Onur v. Verenigd Koninkrijk*). Het hoofdzakelijk theoretisch betoog van verzoekende partij over het belang van het kind kan niet overtuigen om aan voorgaande afbreuk te doen.

De verwerende partij heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van het kind het bijzonder moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk

onredelijk achten. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk*; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, *Berisha v. Switzerland*, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland)”).

Gelet op de bespreking *supra* maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de educatieve ontwikkeling en/of het psychologisch/fysiek welzijn van haar kind wordt aangetast bij een terugkeer naar het herkomstland alwaar het kind samen met zijn moeder legaal kan verblijven en naar school kan.

3.7.3. Verzoekende partij houdt verder nog voor dat een beschermenswaardig privéleven voorligt.

De Raad stelt op lezing van de motieven van de bestreden beslissing vast dat de verwerende partij oordeelt dat *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo stelt de verwerende partij vast: “Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat de sociale banden van haar en haar zoon zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij en haar zoon bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij en haar zoon met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Colombia uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor *Vreemdelingenbetwistingen* het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de *Vreemdelingenwet* naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de *immigratiewetgeving* niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).”

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153).

Artikel 8 van het EHRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig.

Zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Zoals immers blijkt uit het administratief dossier was verzoekende partij reeds ruim 30 jaar bij haar komst naar België *medio* 2022. Bovendien is zij nooit toegelaten tot lang verblijf en kon zij slechts werken tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat haar sociale banden en die van haar kind van die aard zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Nergens uit de door de verzoekende partij aan de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat zij of haar kind in België diepgaande sociale of economische banden hebben ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat voor zover de verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij gewerkt heeft tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, zij een integratie- en taal cursus heeft gevolgd, haar kind in België naar school gaat en zij een relatie is gestart met een in België verblijvende persoon zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich terdege bewust van het feit dat zij na de afwijzing van haar verzoek om internationale bescherming illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking *supra*. Uit niks kan blijken dat verzoekende partij samen met haar kind verhinderd is terug te keren naar het herkomstland.

3.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de uiteenzetting van verzoekende partij niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat verwerende partij bepaalde in de aanvraag ontwikkelde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER